

Tweedehands vleugels

TWEEDEHANDS VLEUGELS

VANESSA GERRITS

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Tweedehands vleugels
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2016 Dutch Venture Publishing
Auteur: Vanessa Gerrits

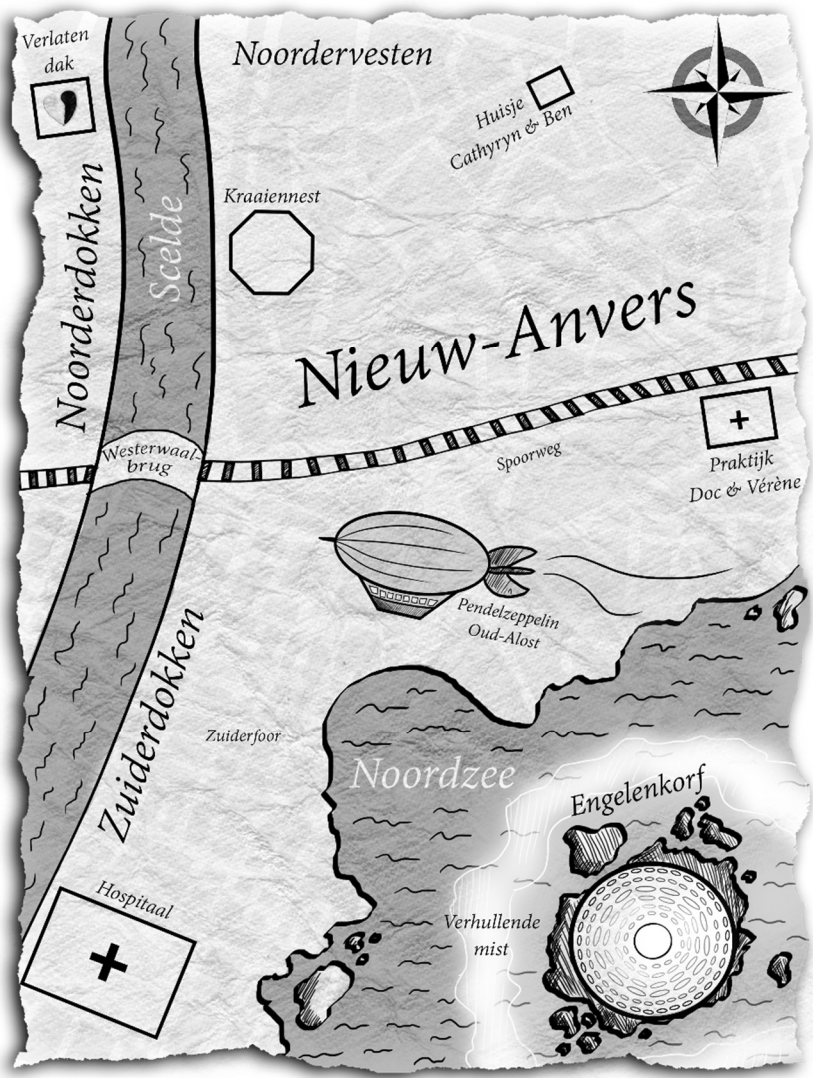
Omslagontwerp: Vanessa Gerrits
Landkaart: Vanessa Gerrits
Tekstredactie: Jen Minkman & Chinouk Thijssen

Eerste druk december 2019
ISBN 9789463989602
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor R.M.

Als ik vleugels had, zou ik ze aan jou geven.

Verlaten dak

Noordervesten

Huisje
Cathryn & Ben

Noorderdokken

Scelde

Nieuw-Anvers

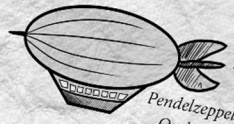

Westerwaalbrug

Spoorweg

Praktijk
Doc & Vèrène

Pendelzeppelin
Oud-Alost

Zuiderdokken

Zuiderfoor

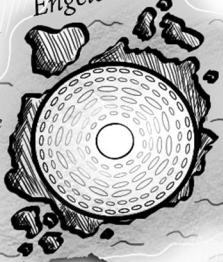
Noordzee

Hospitaal

Engelenkorf

Verhullende
mist

Proloog

M_{AX}

‘Ik heb nieuwe vleugels nodig,’ zei ik tegen Raffyr toen die naast me op de dakrand landde. Hij nam een hap van zijn ongetwijfeld gestolen hotdog en keek mosterddruipend toe hoe ik mijn rechtervleugel opende; zelfs zo’n minieme beweging stuurde al een handvol veren naar beneden. Ik viel letterlijk uit elkaar.

‘Kan ik het niet meer mee eens zijn,’ reageerde Raff. Hij veegde de mosterd af met zijn harige griffioenklauw. ‘Hoelang zeg ik nu al niet dat je moet upgraden? Decennia, Max. De-cen-ni-a. Niemand draagt nog Engelenvleugels, het is gruwelijk passé.’

‘Ik doe de titel “Kraai” tenminste nog eer aan,’ ketste ik zijn gescherts af op een namaakhoogdravend toontje. ‘Zwarte veren en zo, weet je wel. Wat ben jij met je doorschijnende elfenvleugeltjes? Een veredelde bromvlieg?’ Ik kon niet helpen dat ik moest grinniken om mijn eigen grapje. Bromvlieg. Ha.

‘Oh-ho-ho!’ Raff sloeg me op mijn schouder, waardoor er nog wat veren loslieten. ‘Heb jij even geluk dat ik beter tegen de maan kan dan jij, maat!’

Daar had hij helaas geen ongelijk in, maar over mijn vleugels wél.

‘Je weet hoe ik erover denk, Raff: één dag aan de grond staan vanwege mijn vleugelinstallering is meer dan genoeg. Een volle week? Dan doe ik nog liever een zeppelintochtje voor senioren door de zevende cirkel van de hel, dank je vriendelijk.’

Raffyr rolde zijn ogen, verorberde het laatste restje hotdog en gooide de wikkel naar beneden, in navolging van mijn verloren veren.

‘Wat zijn... honderdachtenzestig miezerige uurtjes in een onsterfelijk bestaan als je in ruil ijzersterke en vlijmscherpe vleugels krijgt, die minstens een eeuw meegaan?’

Raffyr stond op van de dakrand en zette zijn elfenvleugels breed op. De nerven in het vlies fonkelden als veelkleurig klatergoud toen het licht van de ondergaande zon ze raakte. Hij wachtte enkele seconden tot zijn doelwit recht boven ons vloog, schoot als een pijl omhoog en richtte een bloedbad aan in volle vlucht zonder ook maar één keer zijn klauwen te gebruiken. De formatie stadsvuilen had amper de tijd gehad te beseffen wat er gebeurde voordat de arme vogels in fijngehakte stukjes op de straat vielen.

Goor. Echt goor.

Enkele benedenbewoners keken op naar het tumult. Raffyr maakte een theatrale buiging terwijl de duivenfricassee op het asfalt neerregende. Beseffend dat ze zich in het gezelschap van Kraaien bevonden, snelden de benedenbewoners het steegje uit of vluchtten ze naar de nabijgelegen clubs, in een poging zo veel mogelijk muren tussen hen en ons te plaatsen.

‘Onnodige illustratie, Raffyr,’ zuchtte ik toen hij weer naast me kwam zitten. Hij plukte duivenpluimpjes uit zijn geelgebleekte strohaar. Zijn wangen en neus hingen vol bloedsproeten.

‘Ach, een dozijn luchtratten minder. De stad zou me dankbaar moeten zijn.’

Nu was het mijn beurt om met mijn ogen te rollen. ‘Je bent een regelrechte Batman in je strijd om Gotham – excuseer, Nieuw-Anvers – te zuiveren van dúiven. Kunnen we dan nu alsjeblieft op jacht gaan voor ik écht uit elkaar val?’

Ik spreidde mijn vleugels iets voorzichtiger dan normaal voor vertrek.

‘O, vleermuisvleugels! Ook nog ’n optie!’ zei Raff. Het sarcasme van mijn Batman-opmerking ging duidelijk compleet aan hem voorbij. ‘Past bij je tanden. Ik weet wel waar we een nest vampieren kunnen opsporen. Doc installeert je nieuwe vleugels in een weekje – zo gepiept!’

Ik vertrok zonder hem. Ik wist dat hij toch wel zou volgen.

‘Goed goed, wat je wilt. Engelvleugels dan,’ zei hij, toen hij me inderdaad al snel inhaalde.

Tot mijn ergernis waren Raffyrs vleugels in tegenstelling tot de mijne niet alleen heel handig in een gevecht, ze waren ook nog eens dubbel zo snel. Maar hij vertraagde zodra hij me ingehaald had en we vlogen op mijn tempo, flank aan flank.

De schemering was over de stad gevallen. De enige verlichting kwam van nachtclubs en stripbars, of van de lange lijnen lichtpuntjes in de verte, waar de haven lag.

Ik zette mijn radarbril op en nog geen halfuur later ving ik een vers spoor op. De gloeiende restanten die de aanwezigheid van een Engel verraadden, vormden een kruimelpad dat gewone mensenogen nooit opgemerkt zouden hebben – maar de mijne gelukkig wel.

‘We hebben beet,’ spotte Raffyr het spoor een tel later.

De lucht gierde door de gaten in mijn uit elkaar vallende vleugels en ik keek ernaar uit snel over een nieuw paar te beschikken. Wat ik moest doen om ze te krijgen... dat moest dan maar.

We volgden het spoor tot we bijna bij het ziekenhuis aan de Zuiderdokken waren. Daar liep het dood.

‘Is-ie nog binnen, denk je?’ knikte Raff in de richting van het witte gebouw dat net zo goed een van de vele katoenweverijen of assemblagefabrieken had kunnen zijn, ware het niet dat er een onmiskenbaar rood kruis op de zijkant geschilderd was tijdens de oorlogsjaren.

‘Moet wel. Het spoor gaat naar binnen maar niet naar buiten.’

‘Plan?’

‘We wachten,’ sprak ik door mijn tanden – hier had ik geen geduld voor vanavond.

In dezelfde vleugelslag installeerden we ons op het platte dak van een tegenoverliggende fabriek die het perfecte uitzicht op de personeelsuitgang bood.

De geur van de voorbije regenbui hing nog in de lucht terwijl de zon met elk voorbijgaand moment verder naar de horizon zakte. Het was, als ik me niet vergiste, al voorbij de Engelenavondklok. Toch was er nog geen spoor van hem of haar.

Mijn vuisten balden zich automatisch bij elk vals alarm en ik voelde het hete ruisen van mijn bloed door mijn aderen. Schroeierend.

Toegegeven: er was tegenwoordig niet veel nodig om me in de Gevederde Hulk te laten veranderen.

Ik keek op naar de oorzaak van mijn bijna-kokende bloed – de bijna-volle maan – en een melodietje uit mijn kindertijd werd in mijn hoofd afgespeeld door een onbemande piano: *Clair de Lune* – het licht van de maan.

Ik herinnerde me een menselijkere tijd waarin de maan ook voor mij een mystieke schoonheid gedragen had. Nu was de maan een tikkende klok. Een bom met een timer die bijna weer afging.

Elke maand opnieuw...

Ik trok een losse veer uit mijn linkervleugelschouder en liet die naar beneden vallen, wensend dat hij of zij er snel zou zijn – mijn reddende Engel. Maar dat gebeurde niet. Verpleegster na verpleger verliet het ziekenhuis, maar geen van hen droeg de tintelende gloed van een verscholen aureool of de bult van bemantelde vleugels. De nacht werd donkerder en mijn geduld kleiner.

‘Mogen Engelen wel zo laat in de benedenwereld ronddwalen?’ geeuwde Raffyr terwijl hij op zijn rug lag, nog net niet in een comateuze staat van verveling. Ikzelf week niet van mijn uitkijkpost.

Open dan toch!

Ik was zo gefocust op die verdraaide deur dat ik het bijna niet merkte toen er een raam geopend werd en de Engel op wie we al uren zaten te wachten zich erdoor wurmde. Ze verlichtte de donkere steeg ogenblikkelijk met haar stralende aanwezigheid, omhoogklimmend via de brandladder.

‘Hebbes.’ Raffyr stond grijnzend aan mijn zijde in dezelfde seconde.

Ik was ietwat teleurgesteld dat de Engel een jong meisje bleek te zijn, met ingebonden vleugels waarvan ik alleen maar kon vermoeden dat ze van bescheiden formaat waren, net zoals haar postuur. Maar dat was ik bereid over het hoofd te zien: de komende Maanacht zou wel voor een groeischeut zorgen.

We moesten toeslaan voor ze opsteeg, dus met een knikje streken we neer en stortten we ons op het nietsvermoedende verpleegstersengeltje.

Ze gilte pas toen het te laat was.

‘Laat me los!’ Ze schopte en sloeg in het rond terwijl we haar losrukten van de laddersporten en neergooiden op het asfalt. Dat was voor ze doorhad wie we waren en in een troosteloos huilen uitbrak.

Dit tot Raffyrs véél te grote amusement. ‘Weet je wat ik ’t leukste vind aan Engelenjacht?’ vroeg hij verhalend terwijl hij haar gezicht tegen de stoepwand openschuurde. De huilende Engel reageerde niet. Ik evenmin. Hij bracht zijn mond dichterbij haar gloeiende gelaat om het antwoord in haar oor te fluisteren. ‘Dat ze niet terugvechten,’ lachte hij, en ze hilde harder.

Even had ik er spijt van dat Raffyr mijn vaste copiloot was en bedacht ik dat ik Harmen Belle had moeten meevragen: het enige Nieuw-Anverse Kraaienmeisje dat deze Engel in één bovennatuurlijke oogwenk zou kunnen immobiliseren – nou ja, verstenen – gedurende de ingreep.

Gorgonenoog: top-upgrade.

Met Harmen als copiloot zou ik een beitel nodig hebben gehad in plaats van een scalpel, maar er zou tenminste geen gejam aan te pas gekomen zijn. In dat geval had ik echter Harmens gezelschap moeten kunnen uitstaan en dat was helaas niet het geval.

‘Laten we dit gewoon snel doen. Je wrede grapjes helpen hier echt niet bij.’

Het huilen van de Engel ging door merg en been. Ik probeerde mijn gehoor van mijn verstand te scheiden. Ik wilde mijn nieuwe vleugels, en daarmee uit.

Dus Raffyr hield haar stevig tegen de grond gedrukt en ik sloeg mijn benen om haar heen om het verpleegstersuniform van haar lichtgevende lijf te scheuren, m’n ogen dichtknijpend toen haar blote huid te helder was om direct naar te kijken. Na een paar keer knippen onthulde ik haar vleugels, dichtgevouwen over haar rug en verscholen onder een eindeloze bos bruine krullen.

Haar haren roken naar... kersenyoghurt of zoets. Zoet en crème tegelijkertijd.

Ik streek de krullen aan de kant en bekeek mijn toekomstige tweedehands vleugels met een gevoel dat verdacht veel weg had van plezier. Ze waren minder bescheiden dan ik verwacht had. Ze waren perfect.

De maneschijn en het glinsterende licht dat uit de poriën van het Engelenmeisje straalde, waren meer dan voldoende verlichting

voor wat ik nu moest doen. Ik klikte alsnog de mijnwerkerslamp op mijn radarbril aan: kunst- en daglicht maakten het Engelenlicht minder intens. Het hielp: ik zag elke veer, alle sterren onder haar huid, milder nu.

Het betoverend mooie beeld riep onwelkome twijfels in me op: *moet ik dit écht doen? Alwéér?*

Het antwoord van die dubieuze krekel op mijn schouder was een welgemeende 'ja'. Ik moest dit doen, en wel nu. Wie weet had ze met haar aureool al een Engelenpatrouille opgeroepen. Dat was niet het soort publiek waarvan ik een staande ovatie kon verwachten voor wat ik op het punt stond te doen.

Ik streefde haar vleugels glad alvorens mijn scalpel tevoorschijn te toveren. Mijn hand bibberde, maar ik was vastberaden dat niet aan Raffyr te tonen. Hij zou er nooit meer over ophouden als hij me betrapte op deze aarzeling.

Ik slikte, de scalpel op een millimeter van haar gloeiende huid houdend.

Het is de enige manier. Het is wat ik ben.

'Niet m'n vleugels... Alsjeblieft...' snikte ze, meer tegen zichzelf dan tegen ons. Het schoppen en slaan had ze al opgegeven. Het waren inderdaad nooit vechters, die Engelen.

'Ach, ach,' suste Raffyr. 'Ze groeien wel terug, Engeltje.'

Ik haalde diep adem alvorens diep in haar lichtgevende vlees te snijden.

Haar glinsterende bloed, gutsend.

Haar oorverdovende geschreeuw terwijl ik wroette, op zoek naar het zwakke punt waar ik ze kon loskoppelen.

Haar gesnik op de achtergrond: 'Mijn vleugels, mijn vleugels...'

Ja, ze zouden wel teruggroeien.

Met een laatste, harde ruk trok ik de resterende hechting los, haar veren langzaam stervend van wit naar grijs naar zwart zodra ze van haar lichaam gescheiden waren.

Raff en ik losten onze greep op het meisje en stegen op, de buit in mijn armen vergrendeld.

'Goed gedaan, maat! Ging vlotjes.' Raffyr gaf me een schouderklopje.

Ik reageerde niet; ik was er klaar mee. Ik wilde alleen nog maar naar Doc snellen voor de vleugelininstallatie en tegen morgennacht genieten van mijn nieuwe vleugels.

Maar toen draaide ze zich naar ons toe, een milliseconde voor ze uit ons gezichtsveld verdwenen zou zijn, en o hel, wat wilde ik dat ze dat niet gedaan had...

Dat was mijn straf. Dat beeld dat ik in geen duizend jaar van mijn netvlies zou krijgen, zelfs niet als ik Harmen-gewijs mijn eigen ogen zou uitsnijden en vervangen door die van een blinde Aardelf.

Zilveren tranen en een gebroken aureool.

Glinsterend bloed en een ontvleugelde rug.

Dat was mijn straf.

Proloog

ANNA-LUCIA

Ik was bij haar toen ze als klein meisje met palmboomstaartje verdwaalde op de Zuiderfoor, toen ze als vijftienjarige gedumpte werd door haar eerste zomerliefde en toen ze haar echtgenoot Ben ontmoette op een kosmische soort van blind date, georganiseerd door Joachim-Jeremiah en mezelf.

En eergisteren...

Eergisteren was ik bij haar toen ze vroegtijdige weeën kreeg op het dek van de pendelzeppelin naar Oud-Alost, haast over de balustrade tuimelend toen ze haar balans verloor op het onstabiele luchtschip.

Ik ving haar op in mijn etherische armen – onzichtbaar – en verminderde de klap op haar buik zo goed als ik kon zonder een grensoverschrijdend ingrijpen te riskeren.

Desondanks lagen ze nu allebei voor hun leven te vechten in het ziekenhuis aan de Zuiderdokken: Cathryn Hull, mijn Bestemminge sinds haar eerste hartslag na haar geboorte, en kleine Lukas, drie weken te vroeg op de wereld gezet en tijdelijk Beschermmengelloos.

De formaliteiten deden er weinig toe: zolang hij van niemand was, was hij van mij.

Ik had mijn vleugels bemanteld en er een reserveverpleegstersuniform over aantrokken met zoveel haast dat ik pas een uur later merkte dat ik een knoopje gemist had.

De komende uren speelde ik stagiairverpleegster Lucy: ik keek infusen na en checkte vitale functies, het enige wat mijn Celestiële

Zorglicentie, afgekort C.Z.L., me toeliet. Behalve dan natuurlijk de ware reden van mijn aanwezigheid: Cathy helen met mijn Licht.

Het was niet bepaald een exacte wetenschap te noemen. Ik kon dus alleen maar steunen op de etherische navelstreng die mij met Cathyrn verbond terwijl Cathyrn op mij steunde.

Voorlopig was de situatie eerlijk gezegd behoorlijk rot.

Ben zat afwisselend aan het ziekbed van zijn vrouw en de couveuse van zijn zoon. Ik probeerde hem troostende gevoelens te sturen, aangezien Joachim-Jeremiah er niet de hele tijd voor hem kon zijn. Ik wist niet of het hielp, maar het was beter dan niets doen.

Zijn blik was ergens ver weg. Misschien in de babyblauwe kinderkamer van hun huisje aan de Noordervesten. Misschien in de school waar hij les gaf, waar hun zoon ooit zou leren schrijven en rekenen. Waar hij ook was met zijn gedachten, ik hoopte van ganser harte dat het beter was dan hier in de werkelijkheid, waar ik moedeloos vertoefde.

De eerste vierentwintig uur had hij mijn aanwezigheid niet eens opgemerkt. Ik nam het hem niet kwalijk. Integendeel: ik verkoos het. Het was Beschermengelen dan wel toegestaan om zich bemanteld en vermomd in de benedenwereld te vertonen, maar we mochten er nooit echt deel van uitmaken. We moesten opgaan in onze omgeving, onzichtbaar worden zoals een kameleon dat doet.

Eerder een meubelstuk, eigenlijk.

Gelukkig had ik het type gezicht dat bij elk doorsnee meisje zou kunnen horen. Doorgaans was het alleen mijn volumineuze bos krullen die opviel – en die had ik nu bedwongen in een knotje. Ik hoopte dat ik er geloofwaardig alledaags uitzag ondanks de lichte bult die mijn vleugels over mijn rug vormden.

Ben was bij Cathyrn op de kamer toen hij me tijdens de tweede nacht van Cathy's opname uiteindelijk opmerkte met de woorden: 'Jij bent hier ook al lang, hè?'

Ik bevroor ter plekke aan het infuus waaraan ik doelloos frunnikte.

'Ik?' vroeg ik, over mijn schouder kijkend.

Zijn jeugdige gezicht was verwrongen door zorgen die te zwaar waren voor zijn toch redelijk brede schouders. Soms – nu meer dan ooit – wilde ik dat ik de Hulls mijn vleugels kon tonen. Dat ik kon

zeggen dat alles goed zou komen, zolang Joachim-Jeremiah en ik over hun Plan waakten.

Maar mijn C.Z.L. verliezen was geen optie. Dus ik glimlachte gewoon en knikte.

‘Wat is je naam?’ vroeg hij.

‘Ehm, Lucy,’ antwoordde ik met mijn door m’n zus gegeven roepnaam, die eveneens te lezen was op mijn naamkaartje. Mijn echte naam onthullen zou een weggevertje van mijn identiteit zijn. Nieuw-Anverse benedenbewoners gaven hun kinderen doorgaans geen dubbele namen als Anna-Lucia.

‘Nou, Lucy,’ sprak hij me aan. ‘Als het mag van je overste, ga dan naar huis en slaap een beetje. Je ziet er even moe uit als ik. En da’s geen compliment,’ halfglimlachte hij.

Was dat echt zo?

Ik zag voor het eerst in de meer dan achtenveertig uur dat ik hier had doorgebracht een reflectie van mezelf in een verduisterd raam en schrok van de donkere kringen die zich onder mijn bruine ogen aftekenden.

Ben had gelijk.

Plots voelden mijn ledematen loodzwaar en vergat ik wat ik aan het doen was. Mijn vleugels waren stijf omdat ik ze al die tijd tegen m’n lijf gedrukt had, ingebonden als gebroken ledematen. Ik wist niet of ik ernaar uitkeek ze te strekken of dat het me zorgen baarde – ze voelden stram en pijnlijk. Ik had mijn vleugels nog nooit zo lang bemanteld.

Ben keek me intussen afwachtend aan, wat me eraan herinnerde dat ik moest reageren. ‘Mijn dienst loopt af binnen een halfuur,’ loog ik.

Dus ik tikte nog een keertje tegen het druipinfuus en wenste Ben hetzelfde als hij mij had toegewenst: enkele uurtjes hoognodige slaap. Zijn glimlach als antwoord verraadde dat hij zulke hoop niet koesterde.

Ik bezocht op de weg naar buiten de prematuurafdeling om Lukas gedag te zeggen. Her en der stonden Beschermengelen naast de couveuses, hun gloednieuwe Bestemmelingen begroetend in etherische vorm of vermomd als verplegend personeel, zoals ik.

Ik begroette hen met een telepathisch goeiedag, maar vervloekte tegelijkertijd de Engelenbureaucratie, die er niet voor kon zorgen dat ook Lukas meteen zijn Engel toegewezen kreeg.

Hij kon er wel eentje gebruiken, zoals ik hem hier zag liggen.

Toen geen van de andere Engelen keek, gaf ik hem stiekem wat van mijn Licht. ‘Ons geheimpje, lieve baby Lukas,’ fluisterde ik hem toe door de couveuse. Zijn paarsachtige oogleden trilden in respons en zijn kleine, haast doorzichtige handje kneep als een knedende kat.

Ik moest me uit het raam sleuren op pure wilskracht, eerder dan spierkracht. De kou van de nacht schudde me net genoeg wakker om de brandladder naar het dak te durven nemen. Ik was amper de eerste sporten op geklommen toen ik met een smak het vochtige asfalt raakte.

Ik voelde iets breken, een krak. Het werd zwart voor mijn ogen.

Ben ik gevallen?

Nee, als ik gevallen was – écht gevallen – was ik nu dood.

Gedesoriënteerd probeerde ik overeind te krabbelen, maar dat lukte niet. Ik werd me bewust van een paar onnatuurlijk warme handen om me heen aan mijn ene kant, klauwen aan de andere. Twee wezens hielden me in hun greep: Kraaien.

‘Laat me los!’ schreeuwde ik. Ze gingen mijn vleugels stelen. O hemel, ze gingen mijn vleugels stelen!

Dat besef was een hardere klap dan mijn val op het asfalt.

Ondanks de vermoeidheid van mijn spieren kon ik ze nog aansporen zich te verzetten tegen de aanvallers. Ik schopte zo hard ik kon en dacht dat ik iemands been raakte, maar de ontvanger leek er net zo min door gedeerd als een lantaarnpaal dat zou zijn.

‘Dit is een urgente noodoproep! Vleugeldiefstal bij het ziekenhuis aan de Zuiderdokken!’

Ik probeerde mijn aureool te activeren en om hulp te roepen, maar dat lukte niet. Mijn zinloze hulpkreet werd niet uitgezonden naar mijn dichtstbijzijnde soortgenoten: hij weerkaatste als een pijnlijke laserstraal door mijn schedel.

Niet nu Cathyrin en Lukas me nodig hebben... Alsjeblieft, niet nu...

Ik schopte, sloeg en schopte nog meer. Het had geen zin. Ik putte mezelf alleen maar uit. Ze waren te sterk voor me.

Wat kon een Engel beginnen tegen twee Kraaien?

Dikke tranen rolden over mijn wangen naar beneden en vermengden zich met de regenplassen.

‘Weet je wat ik ’t leukste vind aan Engelenjacht?’ vroeg een van de Kraaien. Hij drukte mijn gezicht harder tegen de stoepwand. De huid op mijn wang schuurde open.

Ik ving een glimp van hem op toen hij zich naar me toe boog om het antwoord op zijn eigen vraag in mijn oor te fluisteren: hij had gele haren die zwarte wortels onthulden, een vreemde bril op zijn gezicht, een hele rij oorbellen en een kromgetande grijns – alsof hij hiervan genoot. ‘Dat ze niet terugvechten,’ lachte hij, en ik huilde harder.

Omdat ik niet sterk was.

Omdat ik op het punt stond alles te verliezen wat me dierbaar was: mijn vrijheid, mijn vleugels, mijn identiteit.

‘Laten we dit gewoon snel doen,’ zei de andere Kraai, wiens gezicht ik niet kon zien. ‘Je wrede grapjes helpen hier echt niet bij.’

Met mijn laatste greintje overlevingsinstinct probeerde ik – ondanks de pijn – nogmaals een telepathische S.O.S. te sturen. Diep vanbinnen wist ik dat noch een N.E.W.-nachtpatrouille noch Maria-Clara op tijd zou zijn om dit te voorkomen.

Terwijl de geelharige Kraai met de griffioenklauwen me tegen de grond gedrukt hield, ging de ander boven op me zitten zodat zijn benen een extra hindernis vormden. Alsof ik ooit een mogelijkheid tot ontsnappen gehad had.

‘Niet m’n vleugels... Alsjeblieft...’ snikte ik alsnog, meer tegen mezelf dan tegen hen. Ik wist dat mijn smeken niet het minste effect zou hebben op de intenties van Kraaien. Monsters. Dieven. Moordenaars.

Hij scheurde het uniform van mijn rug en ontmantelde mijn vleugels.

Hier gaan we dan.

Ik beet op mijn tanden maar kon een schreeuw niet onderdrukken toen zijn mes mijn huid openreet, meedogenloos zenuwen filerend tot het metaal bot raakte. Net toen ik dacht dat het onmogelijk meer pijn zou kunnen doen, wroette het scalpel zich nog dieper naar binnen. Even meende ik – hoopte ik – flauw te vallen

van de pijn, maar de adrenaline hield me alert, elke martelende seconde lang.

Wanneer is het voorbij, wanneer is het voorbij, wanneer is het voorbij?

En toen voelde ik de schreeuw uit mijn longen barsten, veroorzaakt door die laatste ruk, en had ik geen vleugels meer. Het drukkende gewicht van de Kraai op mijn rug verdween in hetzelfde ogenblik dat de Griffioenenkraai zijn grip rond mijn polsen loste.

Ik voelde me alsof ik neergebliksemd was. Elektrische pijnscheuten ontsproten aan mijn schouderbladen en leken me tot in de kern te raken.

Met moeite keek ik op naar de maanverlichte hemel. Ik zag hen nog net wegvliegen, twee gevleugelde schimmen die voor altijd door mijn nachtmerries zouden vliegen.

Hoofdstuk 1

MAX

Ik klemde haar nu zwarte vleugels tegen mijn borstkas terwijl ik zo snel mogelijk zo ver mogelijk probeerde weg te komen van de plek waar we haar hadden achtergelaten.

Ze groeien wel terug, zei ik alsmaar tegen mezelf.

Het knagende, misselijke gevoel in mijn maag minderde echter niet. Het leek zich te nestelen in mijn binnenste als een parasiet die een lang verblijf had ingepland.

Gewoon vliegen, beval ik mezelf.

Raffyr was in volle vaart vooruit gevlogen om Doc te waarschuwen. Hij was al een paar minuten geleden aan de horizon verdwenen, dus ik wist dat alles klaar zou staan als ik eenmaal aankwam.

Al zou dat nog niet zo snel zijn: ik doorkliefde de zwepende windvlagen met steeds meer moeite, ik had steeds minder grip op de lucht en met elke vleugelslag verloor ik veren.

Ik had eerder op jacht moeten gaan om ze te vervangen, maar ik kon het me mezelf amper kwalijk nemen dat ik het onvermijdelijke zo lang mogelijk had uitgesteld.

In tegenstelling tot wat Raffyr dacht, had ik Engelen bestelen altijd het moeilijkst gevonden. Een weerwolf of vamp sneed ik z'n hart of tanden uit zonder scrupules, wetende dat-ie er niets menslievender mee zou doen dan ik van plan was.

Maar een Engel...

Ik kon mezelf niet wijsmaken dat ik de benedenbewoners een of andere humanitaire dienst bewees, zoals Raffyr met zijn duivenslachtpartij.

Ik probeerde nog een tandje bij te zetten en dreef mijn stervende vleugels tot het uiterste, want één ding was zeker: hoe meer kilometers tussen mij en het ziekenhuis aan de Zuiderdokken, hoe beter.

Docs eigen ziekenhuisje – een dertien-in-een-dozijn bakstenen huis aan de Noordervesten – en het gele bakken van Raffyrs hoofd kwamen niet veel later in zicht. Ik landde weinig elegant op het platte dak.

‘Doc is klaar voor je,’ zei Raffyr. Hij opende het dakluik naar binnen, dat toegang gaf tot een oude, krakkemikkige trappladder die ik meestal af sprong zonder te letten op de tussenliggende treden.

Vandaag dus niet.

‘Moet ik ze even overnemen?’ bood Raff aan met uitgestrekte armen.

‘Nope.’

Ik probeerde niet te laten zien dat ik lichtelijk gruwelde bij de gedachte aan dit volmaakte paar Engelenvleugels in zijn brute klauwen.

De eerste trede kraakte onder mijn gewicht. Stapje voor stapje ging ik de ladder af, kortstondig wensend dat ik een Shiva-god beroofd had van een extra paar armen om mezelf in balans te houden op weg naar beneden. Zo’n tweede stel azuurblauwe armen was me toch net iets te opzichtig.

Nog nahijgend van de uitputtende vlucht kwam ik aan in de veredelde woonkamer die Doc zijn operatiekamer noemde: boekenkasten die tot aan het plafond reikten, een rommelig bureau, een tandartsenstoel in leer en dito dokterstafel naast elkaar opgesteld.

Hij keek me aan door zijn gouden monocle en schudde het hoofd zoals een vader dat zou doen bij het aanzicht van mijn tanende vleugels.

Zijn dochter – en dienstdoende verpleegster – Véréne droeg een uniform dat me herinnerde aan de Engel. Gelukkig hielden de gelijkenissen daar op: ze had een lange, spitse neus en kort blond haar, recht afgeknipt tot net onder haar scherpe kaaklijn.

‘Hé Vé. Hé Doc,’ begroette ik hen met een weet-ik-veel-waarom ietwat verontschuldiging glimlachje. Misschien omdat ik het aan Doc te danken had dat ik überhaupt kon vliegen en het leek alsof ik zijn eerdere geschenk niet naar waarde had geschat door het zo ver te laten komen. Maar misschien ook wel omdat ik vermoedde dat hij precies wist waaróm ik het zo ver had laten komen.

‘Ik zei het je toch, hij ziet eruit als een geplukte kip,’ lachte Raffyr.

Ik wierp hem een vernietigende blik toe die hij beantwoordde met een schouderophalen en een gezicht dat duidelijk ‘je weet dat ik gelijk heb, dus kijk niet zo’ uitdrukte.

Ik besloot hem te negeren en maakte me op voor de installatieoperatie. Ik opende de riemen en koperen klemmen van mijn leren harnas een voor een. Witte stoom ontsnapte. Het leer was bijna vergroeid met mijn borstkas waar ik het eraf pelde.

Toen gebaarde Vèrène dat ik plaats mocht nemen op de operatietafel en duwde Doc zijn monocle wat dieper in zijn oogkas om te beginnen.

‘Hier.’ Vèrène gaf me een lap leer om op te bijten.

‘Ben je er klaar voor?’ vroeg Doc. Ik zette m’n tanden in de leren lap en knikte.

Daar gingen we dan.

Als er iets was waar ik net zo’n grote hekel aan had als aan het verminken van huilende Engelenmeisjes, was het wel een stel nieuwe vleugels laten installeren. Het was dan ook een ingreep die olympisch hoog scoorde op de pijnschaal van Richter.

De enige verdoving die ik had, was het kortstondige effect van het Engelenbloed toen dat zich met het mijne vermengde: het tintelde als een of andere belachelijk dure drug. Helaas duurde het niet lang voordat mijn weerwolvenbloed het verzengde.

Je kon voor deze procedure natuurlijk geen gewone verdoving krijgen. Doc had pijnprikkels nodig om te zien waar hij de zenuwuiteinden moest verbinden met de machinale tussenstukken en vervolgens de vleugels. Trouwens, mijn lichaamstemperatuur zou de morfine toch in geen tijd opgebrand hebben.

Het gevoel van metaal dat tegen bot schraapte liet me de tafel waarop ik lag aan weerszijden vastgrijpen tot mijn knokkels wit

werden. Mijn hoektanden doorboorden de lap leer allang voordat het voorbij was.

Doc sneed naar goede gewoonte vrij onvoorzichtig in het rond met z'n scalpel – hij wist dat ik binnen dertig seconden toch weer regenereerde. Blijkbaar vergat-ie daarbij dat het moment tussen snijden en teruggroeien nog steeds behoorlijk veel pijn deed.

Terwijl hij me onder handen nam, vroeg ik me af of dit was hoe het had gevoeld voor de Engel, toen ik met minder kunde en meer haast haar vleugels van haar lichaam scheidde.

Ik probeerde me te concentreren op iets anders dan mijn eigen pijn en die van het huilende Engelenmeisje.

De minder dan subtiele pogingen van Raffyr om Vèrène te versieren – haast humoristisch in hun wanhoop – boden enige afleiding. Hij haalde de ene oneliner na de andere uit de kast, maar zij sabelde hem steeds weer neer met haar welgekozen woorden. 'Zeker dat je een volbloed mens bent, geen Engeltje dat uit de hemel is komen vallen om mij te verblijden met haar bovenaardse schoonheid?'

Ik kon Doc geamuseerd en tegelijk geïrriteerd horen zuchten boven mijn ontblote rug. Vèrène antwoordde zonder op te kijken van de instrumenten die ze haar vader aangaf: 'Je weet toch dat Engelen sterven als ze vallen, hé Raff?'

Touché Vé, touché.

Maar de pijn voerde steeds weer de boventoon en verdrong het falende geflirt van mijn beste vriend naar de achtergrond. En met de pijn kwamen de gedachten aan haar steeds weer bovendrijven...

Wat was er anders aan deze keer, aan dit onbenullige Engelenmeisje zoals er vóór haar zovelen geweest waren, dat ik het maar niet achter me leek te kunnen laten?

Hoofdstuk 2

ANNA-LUCIA

Hoe graag ik ook wilde opgaan in de regen en de straatstenen en de anonimiteit, dat was geen optie.

De verpleegsters van de afgelopen dienst konden nu echt iedere minuut naar buiten komen en zouden dat doen via exact die deur waarvoor ik in een plas van mijn eigen bloed lag te snikken. Ik kon niet terug naar binnen, niet tenzij ik wilde riskeren dat wat er hier gebeurd was de Hulls zou bereiken – dan kon ik mijn dekmantel vaarwel zeggen.

Ik moest nu gewoon zo sterk mogelijk zijn. Voor Cathyrin.

Voor Lukas.

Ik ging rechtop zitten op de stoeprand, mijn evenwicht zoekend en weer kwijtrakend omdat er op mijn rug vleugels hoorden te zitten. Mijn voornemen om sterk te zijn verliet me terwijl ik in een duizelige huilbui uitbarstte.

Want eerlijk, kon deze nacht nog erger worden?

Was het nog niet erg genoeg dat Cathyrin en Lukas voor hun leven vochten? Wat kon ik nog voor hen betekenen, zonder vleugels?

Niets!

Ik liet mijn hoofd op mijn opgetrokken knieën rusten en sloot mijn ogen om het onverbiddelijke tolleren van de straat te stoppen. Toen ik ze weer opende, was het draaien amper verminderd. Tot... iets mijn aandacht trok en mijn focus ietwat herstelde. Het was afwijkend wit, bijna lichtgevend tegen de donkere ondergrond.

Mijn hart zwol en kromp tegelijkertijd toen ik dichterbij kroop en een van mijn eigen veren herkende, mistroostig verdrinkend in

een zilverglanzende regenplas. Het enige wat nu nog overbleef van mijn verloren vleugels.

Het voelde vreemd om ze niet bij elke beweging te zien vanuit mijn ooghoek. Om het gewicht kwijt te zijn dat me altijd in evenwicht had gehouden. Om gegrond te zijn zoals een mens dat was.

Ja, ze zouden uiteindelijk wel teruggroeien, zoals de Kraai gespot had. Maar dat zou maanden duren. Lukas en Cathyrin hadden me nú nodig.

Het was die gedachte die me wankel deed opstaan van mijn stukje stoep. Ik nam mijn laatste veer stevig vast en riep met mijn innerlijke stem de naam van mijn grote zus: *'Maria-Clara!'*

Ik voelde opnieuw een fractie van de schietende laserstralen in mijn schedel, net zoals toen ik tijdens de aanval om hulp riep. Maar dat had aan mijn paniek gelegen. Ik moest me alleen maar harder concentreren. Harder roepen.

'Maria-Clara?'

Au!

Ik viel achterover door een scherpe pijscheut en nieuwe tranen welden op in mijn ogen. Ze kon me niet horen. Niemand kon me horen. Die brute geelharige Kraai moest mijn aureool beschadigd hebben toen hij me neersloeg, waardoor ik nu letterlijk van de bovenwereldse radar verdwenen was.

Ik keek omhoog – als ik geluk had was er misschien een patrouille van de Nachtelijke Engelenwacht in de buurt – maar het enige wat ik vond was een sterrenloze hemel en een hoofd vol witte ruis. Geen spoor van de N.E.W.

Tranen drogend met de muis van m'n hand beval ik mezelf me sterk te houden voor de Hulls. Stap een van sterk zijn: opstaan.

Ik zocht opnieuw mijn evenwicht en dacht gefrustreerd: *hoe kunnen benedenbewoners in hemelsnaam rechttop lopen zonder vleugels?* Het was vast een kwestie van gewoonte, natuurlijk. Zoals een hond die met drie poten geboren wordt.

Dus, zoals de hond zou doen, zette ik voorzichtig de ene voet voor de andere – vlak voor de verpleegsters hun post verlieten en de steeg in dropen. Ik liet hun geroezemoes achter en hoopte dat ze de plas bloed pas zouden opmerken als ik te ver van het ziekenhuis verwijderd was om ermee in verband gebracht te worden.

Hoofdstuk 3

Ik strompelde door een wirwar van steegjes. In vogelvlucht had ik ze makkelijk kunnen navigeren, maar nu liep ik hopeloos te dwalen na elke bocht. Na een afstand die als kilometers aanvoelde, gaf ik het op.

Ik zocht een min of meer veilig plekje uit het zicht en viel neer op het natte asfalt: ik was te zwak om nog langer door te gaan zonder bestemming.

'*Claar?*' riep ik nog eens, in de ijdele hoop dat mijn aureool zich intussen hersteld had. Ik liet haar naam galmen in mijn hoofd, zoekend naar haar signaal zonder de juiste frequentie te vinden. De andere kant van de lijn bleef akelig stil.

Als laatste wanhoopspoging stuurde ik haar een visuele boodschap, maar ik voelde meteen dat ook de beelden gevangen zaten. Ik maakte me klein tegen een afvalcontainer, wensend dat ik mijn vleugels om me heen kon slaan tegen de regen en de kou en de eenzaamheid.

Hoelang zou het duren voordat iemand me zou komen zoeken – laat staan vinden? Maria-Clara zou niet meteen argwaan krijgen als ze mijn onbeslagen bed zag; niet met Cathryn in het ziekenhuis.

Ik gaf het niet zo heel erg graag toe, maar Joachim-Jeremiah was bijna mijn enige hoop als ik vannacht nog thuis wilde komen. Hij wist als geen ander dat ik de Hulls nooit langer dan nodig zonder mijn heelkracht zou laten zitten.

Bovendien hield J.J. mijn doen en laten altijd wel een beetje meer in de gaten dan een gewone collega. Waar hij daar nog tijd voor vond als hoofdpatrouilleur van de N.E.W. was me een raadsel. Maar

het feit dat hij om een of andere onverklaarbare reden altijd al zijn oudehemelsblauwe ogen op me had gehad, zou voor een keertje misschien wel eens van pas kunnen komen in plaats van dat het me een eindeloos ongemakkelijk gevoel zou geven.

Voor een keertje kon ik die prins op het witte paard wel gebruiken...

Wat was dat geluid?

De rilling over mijn rug die niet aan de kou te wijten was deed me vermoeden dat de naderende voetstappen niet gepaard zouden gaan met goed gezelschap. Het dronken lied dat zich erbij voegde, bevestigde mijn vermoeden.

Op handen en voeten kroop ik naar de andere kant van de container, waar ik misschien uit zicht kon blijven. Ik wist dat ik zonder vleugels niet kon vluchten, dus me verschuilen en hopen dat wie het ook was me gewoon voorbij zou lopen, was het enige wat ik kon doen.

Ik loerde langs de container en zag... niets.

Muur.

Stoep.

Straat.

Afval.

Geen levend wezen – menselijk, bovennatuurlijk of iets ertussenin – te bespeuren, al deed dat weinig om mijn angst in te dammen. Ik stootte een wanhopig lachje uit en relativeerde mijn paranoia: wat had ik nog te vrezen van deze nacht? Het ergste dat me zou kunnen gebeuren, was al gebeurd.

Ik wilde niet voor de rest van mijn leven bang zijn voor schaduwen en voetstappen, dus ik stond op en wandelde zo traag ik durfde weg van de bron van het geluid.

Maar het doolhof van de Zuiderdokken was verraderlijk, en het pad weg van hem leidde me juist recht naar hem toe.

‘Hé, verpleegstertje,’ sprak de man me met een zatte lispel aan. Ik strompelde een paar stappen achteruit in een poging me te bedenken en alsnog het rechterstraatje in te slaan.

Mijn voeten werkten niet mee, mijn benen voelden als pudding.

‘Hé, verpleegstertje,’ herhaalde de dronkaard. ‘Ben je een stripper of een prostituee? Want een hoertje kan ik wel gebruiken.’

Ondanks mijn wankele benen zette ik het op een rennen. Mijn pas versnelde toen ik hoorde hoe de zijne me snel volgden – hij was verrassend vlot voor een man met een bloedalcoholgehalte waarvan ik vermoedde dat alcohol in de meerderheid was.

‘Hé, hoertje!’ bleef hij roepen, en ik wilde dat ik gewoon kon opstijgen, gewoon kon... verdwijnen. Verdwijnen!

Ik concentreerde me, ondanks de bonkende hoofdpijn die het me bezorgde, op mijn aureool in een poging me naar het etherische niveau te verplaatsen. Natuurlijk werkte het niet. De man was nu zo dichtbij dat ik zijn van alcohol doordrenkte adem kon ruiken.

Rennen rennen rennen.

‘Spelen we tikkertje of zo? Ik heb nog nooit een hoertje ontmoet dat zo moeilijk te vangen is als jij.’

‘Ik ben een verpleegster!’ riep ik over mijn schouder, mijn handen over m’n oren houdend om zijn obsceniteiten niet te hoeven horen.

‘Als je doktertje wilt spelen is dat ook prima, hoor. We kunnen...’

Maar zijn ongetwijfeld vunzige suggestie kreeg nooit de kans me te bereiken. De dronkaard dacht vast dat hij hallucineerde toen een gevleugeld wezen neerdaalde in het steegje en me van mijn voeten veegde.

Dit was echter geen hallucinatie.

‘J.J.,’ zei ik zijn naam in een zucht van opluchting, die snel overging in een ongecontroleerd snikken. Ik was nog nooit zo blij geweest om mijn niet-zo-geheime aanbieder te zien.

‘Heeft hij je kwaad berokkend? Mankeer je iets?’

Ik hoorde zijn vragen niet, ik hoorde mijn eigen stem niet eens terwijl ik tegen zijn borstkas aan jammerde: ‘J.J., ze hebben mijn vleugels gestolen, J.J. Ik heb geen vleugels meer! De Kraaien... hebben ze afgesneden en meegenomen. En mijn aureool was stuk en ik kon jullie niet oproepen en ik kon niet naar het etherische niveau, en...’

‘Vrees niet, Anna-Lucia, lief. Je verkeert in veiligheid.’

Joachim-Jeremiah streelde zijn hand over mijn krullen en murmelde troostwoordjes. Ik keek met wazige ogen omhoog naar hem: zijn haast gebeeldhouwd lijkende kaaklijn gladgeschoren, zijn

lichtbruine haar perfect verdeeld in het midden, zijn blauwe ogen op mij gericht.

Ik wist dat ik veilig was bij J.J. Het was op dat moment het beste gevoel ter wereld.

J.J. was de ideale Engelenman op zoveel manieren dat het me altijd angst had ingeboezemd, alsof ik in zijn gezelschap een kind was – naïef en wereldvreemd en vooral onmetelijk minderwaardig. Het had altijd in zijn nadeel gespeeld dat hij zo sterk en serieus en onfeilbaar was. Maar nu kon ik me niet inbeelden dat ik ook maar iets liever wilde dan door hem beschermd te worden tegen de monsters van de benedenwereld.

We vlogen de zonsopgang tegemoet door de laagste wolkenlagen. De nevel die ze achterlieten op mijn huid verkoelde mijn koortsachtige gevoel enigszins. Het gaf me ruimte mijn gedachten te ordenen, voor de eerste keer sinds het Kraaienduo me beroofd had.

Ik keek naar de lange witte veer, nog steeds in mijn hand geklemd. *Ze zullen wel terug groeien*, zei ik tegen mezelf, maar de woorden riepen een herinnering op aan de lelijke geelharige Kraai die me deed huiveren.

‘Weet je zeker dat je het goedmaakt?’ vroeg J.J. voor de honderdste keer.

Ik knikte. Hij kuste me in een respons zacht op mijn voorhoofd zoals hij dat wel vaker deed.

Doorgaans zou ik zo’n openlijke blijk van genegenheid met moeite verdragen hebben, net als een griepinenting bij de dokter.

Niet vandaag.

‘Hoe heb je me eigenlijk gevonden?’ vroeg ik me plotseling af.

‘Ik bezocht de Hulls aan het einde van mijn dienst. Ik voelde je langdurige aanwezigheid resoneren in Cathyrins kamer, maar wist dat je al geruime tijd vertrokken was. Toen bleek dat je niet in de Korf was, heb ik een patrouille uitgestuurd om je te zoeken. Je hebt me werkelijk ongerust gemaakt, Anna-Lucia.’

‘Ik heb mezelf ook even ongerust gemaakt,’ gaf ik toe, en het was maar half grappig bedoeld.

De Engelenkorf kwam in zicht, badend in parelmoeren ochtendlicht. Beschermengelen vlogen uit op weg naar hun Bestemmelingen als duizenden vlijtige bijen.

Sommige keken ons met open mond na terwijl ze ons passeerden, dus verstopte ik mijn gezicht in J.J.'s oksel.

'Ik mag zeker niet hopen dat je niemand hierover verteld hebt?' mompelde ik zwakjes. Ik kende hem goed genoeg om het antwoord al te kennen.

'Ik heb Maria-Clara gevraagd om de dokter op de hoogte te stellen. Ze wachten op je in de ziekenboeg.'

Ja hoor, hier zou echt héél veel ongewenste aandacht bij komen kijken.

Ik merkte Claar meteen op: haar gezicht verwrongen door een inwendig gevecht tussen haast moederlijke bezorgdheid en zusterlijke woede. Haar rosse krullen waaiden wild om haar gezicht door de wind bij de rand van de landingsplaats van de ziekenboeg.

Ik was zo opgelucht om mijn zus te zien dat de preek die zou volgen me niet uitmaakte.

'Lucy toch,' zei ze streng toen we landden. Maar zodra ze mijn gekortwiekte verschijning in zich opnam, overwon de bezorgdheid en moest ze zelf ook tranen bedwingen.

J.J. legde me behoedzaam op een brancard. Terwijl ze me de ziekenboeg in rolden, bleef ik zijn hand vasthouden. In mijn andere hand hield ik mijn enige overgebleven veer. Het was een mini-overwinning voor mezelf dat ik die niet verloren had.

Van mij.

'Wat deed je in hemelsnaam aan de Zuiderdokken in het holst van de nacht? Ik kan me geen enkele reden onder de zon bedenken waarom je...' Dokter David onderbrak mijn zus met een frons. Er was nog genoeg tijd om me de les te lezen nadat ik onderzocht was.

Dus Claar gaf me een preekvrije knuffel en verdween via het balkon naar buiten met de belofte zo snel mogelijk terug te komen.

'Ook jij, jongeman,' beval de dokter. Ik kreeg nog een afscheidsoen op mijn voorhoofd en toen vloog ook J.J. weg.

Hoofdstuk 4

ANNA-LUCIA

‘Nou, Lucy, meisje,’ zei de dokter toen we alleen waren. ‘Laten we eens kijken hoe we jou beter kunnen maken.’

Ik kroop van de brancard af. Zonder vleugels en mét een potentiële hersenschudding waggelde ik alsof ik in het midden van een storm op een zeppelindek stond. Dokter David-Jonas zette een stap naar voren om me te ondersteunen, maar ik gebaarde dat het wel lukte. Hij liet me de anderhalve meter van de brancard naar de dokterstafel zelf overbruggen.

Een tweede minioverwinning.

‘Wat heb je daar?’ merkte de dokter op.

Ik volgde de lijn van zijn blik en kantelde mijn arm om hem mijn schat te tonen: een witte veer die met gemak even lang als mijn onderarm was.

De geforceerde glimlach op zijn lippen was er een van niet weten wat te zeggen, niet weten wat te doen.

Want wat is een kruimel wanneer je ooit een brood had? Wat is één veer, wanneer je ooit de mooiste vleugels had?

De dokter vouwde mijn verpleegstersuniform weg om de wonden te inspecteren en desinfecteren. Hij waarschuwde me voor een klein prikje dat me zou verdoven voor de hechtingen. Ik voelde het verdovingsmiddel zich verspreiden door de bloedvaten in mijn rug en schouders. Het ontspande mijn spieren langzaam maar zeker.

‘Je hebt geluk gehad,’ zei hij toen. De woorden van de dokter verwarden me: in welk opzicht had ik geluk gehad? De heerlijke afwezigheid van pijn liet me mijn vraag tijdelijk vergeten terwijl ik me gewillig liet meevoeren op een narcosewolk.

Hij beantwoordde mijn vraag uiteindelijk zonder dat ik die had hoeven stellen. ‘Het ziet er naar uit dat ze een scalpel gebruikt hebben. Vroeger deden ze het met botte, roestige messen en met alle gevolgen van dien. En je hebt geluk gehad dat Joachim-Jeremiah je vond voordat je iets ergers kon overkomen,’ ging hij door terwijl hij mijn nu gevoelloze huid weer aan elkaar naaide.

Iets ergers.

Ik kon me niet veel ergers indenken dan verminkt, beroofd en voor dood te worden achtergelaten door Kraaien. Maar als ik terugdacht aan de dronken man in het steegje, wist ik dat ook de benedenbewoners in staat waren tot gruweldaden. Plan of niet. Als J.J. niet net op tijd gearriveerd was...

Nee, ik mocht niet aan de ‘wat als’-scenario’s denken. Zoals: wat als ik vijf minuutjes vroeger of later vertrokken was? Wat als J.J. me vroeger gevonden had? Wat als Ben niet gezegd had dat ik er moe uitzag?

Ik slikte een nieuwe huilbui in tot die een harde prop in mijn keel werd, terwijl de dokter het ontsmettingsmiddel met zorg op de hechtingen depte.

Helaas zouden mijn vleugels minder snel herstellen dan mijn huid.

‘Ze groeien toch wel terug, hè?’ vroeg ik toen hij me inwikkelde in wit katoen, mijn stem klein – amper een gefluister.

Hij knikte. ‘Je weet hoe dat gaat, meisje: veel melk drinken en dan groeien ze terug – zo goed als nieuw.’

‘En mijn aureool?’

‘Lichte hersenschudding. Paar daagjes rust.’

Dokter David overhandigde me een netjes opgevouwen nachtjapon en draaide zich om zodat ik me kon omkleden, terwijl hij zijn instrumenten reinigde en opnieuw steriliseerde.

‘Hoelang voor ik weer kan vliegen?’ vroeg ik terwijl de japon bizar over mijn naakte schouders viel. Er zaten lange sleuven in de stof, gemaakt voor gevleugelde wezens.

De dokter aarzelde en rommelde met zijn instrumenten. Het metaal tegen metaal klonk op met een kleine ‘ping’, elke keer dat hij er eentje neerlegde. Zijn ogen liepen over van medelijden toen hij zei: ‘Zulke dingen kunnen helaas niet binnen een nacht herstellen.’

‘Hoelang?’

‘Minstens een jaar voordat je weer kan vliegen, meisje.’

Ik keek van hem weg, naar de blote benen die onder mijn japon uit kwamen. Ik liet ze afwisselend over de rand slaan. Links rechts, links rechts.

Een jaar. Een heel jaar zonder vleugels. Een jaar aan de grond. Een volledig jaar waarin ik niets kon betekenen voor mijn Bestemmingen – net nu ze zich in de meest moeilijke weken van hun leven bevonden.

Een jaar.

Twaalf maanden.

Tweënvijftig weken.

Driehonderdvijfenzestig dagen.

En niemand die me kon zeggen hoeveel dagen, weken of maanden van dat komende jaar Cathyrin en Lukas nog in leven zouden blijven, zonder mij...

Ik werd naar mijn kamer gebracht met meer aandacht dan me lief was, maar ik had mijn ogen dichtgeknepen en net gedaan alsof ik sliep of verdoofd was. Ik hield mijn ademhaling oppervlakkig terwijl ik me eigenlijk eerder op het randje van hyperventilatie bevond. Of ze m'n toneelspel geloofden weet ik niet, maar op die manier hoefde ik hun starende blikken tenminste niet te beantwoorden.

Dit was hoe het zou zijn vanaf nu, besefte ik: meelevende zuchten en sympathiserende blikken zouden me volgen door de hele Korf heen. Ik zou voor de rest van het jaar het zielige meisje zonder vleugels zijn.

Pas toen de brancard over de drempel van mijn kamer rolde, opende ik mijn ogen weer. Ik zag nog net hoe dokter David-Jonas me aanstaarde alsof ik een babyvogeltje was, uit het nest gevallen – gedoemd om te sterven op de grond in plaats van te leven in de lucht.

Toen hij zag dat ik keek, herpakte hij zich met een kuchje – schouders naar achteren, vleugels kaarsrecht. ‘Lucy, meisje, ik ga je dit horloge geven.’

‘Waarom?’ zei ik met schorre stem.

‘Het geeft aan wanneer het tijd is om je portie melk te drinken. Je moet tot het aangeduide streepje drinken, steeds als het alarm afgaat – niet vergeten.’

Ik knikte en liet de dokter het bandje rond mijn pols vastklikken. Het was een groot wit horloge met veel te veel radertjes en een afgedragen leren bandje. Een afzichtelijk ding.

Hij ging op de rand van het bed zitten en schonk een glas melk in. 'Een Huisengel zal zo dadelijk langskomen met je weekvoorraad.'

Daarnet in de ziekenboeg had hij me uitgelegd waarom het zo belangrijk was met regelmatige tussenpozen melk te drinken: iets met botvorming. Ik had de hele uitleg niet onthouden, maar wist dat het essentieel was voor de teruggroei van mijn vleugels, dus dan moest het maar.

Ik dronk de witte vloeistof in één teug op, ondanks de zure smaak waarin ik me haast verslikte. 'Mag ik er geen schepje suiker aan toevoegen? Of... drie?' Ik trok een vies gezicht.

'De smaak went wel,' antwoordde de dokter ietwat geamuseerd.

Dat betwijfelde ik.

'Rust nu maar wat, Lucy. Je bent vast doodmoe.'

Doodmoe? Doodmoe was ik toen Ben me wees op de wallen onder mijn ogen in het ziekenhuis. Nu was ik dat stadium ver voorbij: ik voelde me als een zombie na een flesje kalmeerpillen.

Ik vocht niet langer tegen het gewicht van mijn oogleden en hoorde de dokter ergens heel ver weg mijn kamerdeur achter zich dichttrekken.

Nadat een Huisengel me mijn melk had gebracht, werd ik ergens tegen de middag gewekt door een onverwacht tweede bezoek. Ik gluurde met mijn tot spleetjes samengeknepen ogen en zag tot mijn grote ontsteltenis hoe een Huisengelmeisje een balustrade installeerde rond mijn balkon. Ik kneep mijn ogen weer dicht van schaamte. Zo een had ik niet meer gehad sinds ik een kind was!

Te beschaamd om haar te begroeten of bedanken deed ik verder alsof ik sliep, mijn dekbed voor mijn ogen trekkend zodat ze niet zou zien hoe de tranen geluidloos over mijn wangen rolden.